

— Не може да бжде! каза Штабс-Капитанъ Поповъ. Но когато му указахъ, че колонитѣ имаха свръзка прѣзъ мисирлицитѣ, съ онѣзи които се намираха прѣдъ насъ, той се убѣди въ горчивата истина.

Какво трѣбва да се прави? Прѣдполагаета или очакваната помощъ не дойде, а пѣсенъта, която се разнесе, въ лѣво отъ насъ, се оказа да е била отъ 1-ва дружина, която се бѣ хвърлила въ атака на Турцитѣ. Не оставаше друго освѣнъ: или да си пробиемъ съ щиковетѣ пѣтъ за отстѣпление, или да отстѣпваме полунадѣсно и всичко врѣме да бждемъ подъ кръстосания огънъ на противника и измремъ до единъ.

Ротния командиръ избра втория пѣтъ т. е. да отстѣпимъ въ полу-надѣсно и то колкото се може по-скоро, до гдѣто неприятеля още не ни бѣше окръжилъ съвсѣмъ.

Безъ да се губи врѣме ротния командиръ скомандува — „назадъ„ и отстѣплението се започна. Но не бѣхме направили още и 20 крачки, когато дружинния командиръ стрѣмглавъ прилетя при насъ.

— Кой ви заповѣда да отстѣпвате?! искряска той на Попова. Какъ смѣете безъ заповѣдь?! . . .

— Господинъ Подполковникъ, Турцитѣ сж въ тилътъ ни, каза ротния командиръ и указа съ ржка на окръжившитѣ ни Турци.

— Нима това сж Турци? слисано попита Подполковникъ Калитинъ и, като се убѣди въ дѣйствителността, слѣдъ минутно размишление, обърна се къмъ менъ и ми каза съ усмивка.

— Ну, горнистъ, закатайте сборъ.

Ний се спогледнахме съ Попова. Отъ погледътъ му азъ разбрахъ, че той намираше не съвсѣмъ цѣле съобразна дадената заповѣдь. И наистина, да се събиратъ останкитѣ отъ дружината въ сгжстенъ строй, значеше да се турятъ подъ кръстосания огънъ за избивание. Даже и въ този случай, ако дружинния командиръ бѣше рѣшилъ съ щикове да си отворимъ пѣтъ, пакъ трѣбваше да отстѣпваме въ разсипанъ строй, тѣй като до противника въ тилътъ ни имаше 250 — 350 крачки. Само при приближаванието до про-